

Beck Tamás

A BÓJÁN TÚL

Tóth Krisztának

Mondják, a Balaton északi partján
hirtelen mélyül a víz, a barátság.
A bóján túl szívverésed kihagy már,
s egy alattomos áramlás talál rád,

arcodba hullámot vág egy fuvallat.
Minden olyan, mint mikor öntudatlan
imára kulcsolod kezed, ha hallod
a dóm körül gyűrűző infrahangot.

Tudtad e pillanatról, eljön egyszer,
de azt hitted, előtte megöregszel.
Felismerésed terjengő penészfolt:

hogy túlhan partot érsz, csak tévedés volt!
Elnyelt a köztünk mélyülő barátság,
és most élettelen vagy, mint talált tárgy.

JÉZUS FIVÉRE

Gyors számvetés a fejben, a gyomorban lassú égés.
Idáig fénylik az aranyhíd. Tudja: alkonyat van.
Bélhangokból dallam egy zongorán,

mely hangolatlan:
zajosan emészti fel a feledés vagy húsz évét.

És diszsonáns zsvaj a mólón. Emlékezni kéne.
A túlpárt felé indult az aranyhídon fivére.
Húsz éve kémleli a nyílt vizet, hogy visszajöjjön,
a tó dobogjon léptei alatt! De ez csak ösztön.

